

čez noč pod streho. Kovač jima gostoljubno postreže. Drugo jutro reče Gospod kovaču: „Zvoli si tri reči, ktere bi rad imel, in bodo ti dovoljene.“ „Nebesa si zvoli“, reče hitro sv. Peter. Pa naš Korant noče ubogati, ampak začne: Pervič: si vošim take gosli, da bo vsaki plesal, kdor me bo gosti slišal. Drugič: tù zvonaj pred mojo hišo je klop, na ktero vsakteri memogredoči sede; kdor se bode zana-prej na njo vsedel, naj tako dolgo vstati ne more, dokler mu jez ne dovolim. Tretjič: hruško, ki je pred hišo, mi tudi vso osmučejo; kdor bode zana-prej na njo splezal, naj tako dolgo z nje ne more, dokler mu ne do- volim. Ako pa vzamen vrečo in se vstopim pod hruško ter rečem: „Ajdi notri!“, naj mora notri skočiti, bodi si kdor koli hoče.

Gospod in sv. Peter odideta, Korant pa je vès židane volje. Nesreča je hotla, da ravno lončar memo pride. Korant jo zagode, lončar pa s krošnjo pleše, da se vsi lonci v čepinje spremené. Drugikrat ustrelí neki gospod tiča, kateri mu v ternje pade; gré po njega. Ko je v germovji, jo pa Korant tako ubere, da gospod tako jame plesati, da bi se bil kmalo končal. Gospod ga toži in naš verli godec je k smerti obsojen. Zadnjo uro, ko je že pod vislicami, prosi, da bi mu še enkrat gosli dali. Dovolijo mu zadnjo prošnjo. Pa pred ko Korant gosti začne, prosi gospod, kateri je že v germovji njegovo godbo slišal, ga k hrastu privezati, da bi plesati ne moral. Al — vse je bilo zastonj. Korant jo tako mično zagode, da vse ljudstvo pleše kot da bi bilo obsedeno, in gospod se ob hrastu čoha, da je vès kervav. Med tem pa, ko vse pleše, stisne Korant gosli pod paz- diho in pobere peté.

Več časa je potem živel; nič posebnega se ni pripetilo. Kar poterka nekega dné bleđa smert na duri in Korantu reče, da bo moral ž njo. „Vsedite se malo na klop; kmali se bom na pot napravil.“ Kmalo pride Korant iz hiše in reče: „No, zdaj, pa le.“ Al, joj, kot da bi bila h klopi priljepena, se smert še ganiti ne more.\*) Ko smert vidi, da je v oblasti Koranta, mu obljubi ga vedno pri miru pu- stiti, ako jo spusti, ker bala se je, da bi se zemlja ljudi preveč ne napolnila.

Smert si je Korant iz glave spravil, al — oj groza — čez nekoliko let jo smertnjak prikobaca in reče Korantu, da bo moral ž njim. „Oče smertnjak, vem da ste trudni; vsedite se malo; bom kmalo pripravljen.“ Kmalo stojí res Korant pred njim in ga ravná k odhodnji: Pa tudi smert- njaku se ni dobro godilo; tudi on se mora pogoditi, da Koranta nikoli pokosil ne bo. Dasiravno je Korant tako dva silovita sovražnika uničil, vendar še ni imel pokoja. Prišli so namreč po njega hudiči. Tudi té prosi Korant ga neko- liko počakati in jim dovoli na hruško iti in se oteščati. Lačne kakor so bile te hudobe, trešijo na drevo, da veje po- kajajo. Korant pa vzame hitro vrečo, gré pod hruško in veli hudičem v vrečo rekoč: „Ajdi notri!“ Kot da bi jih neznana moč metala, poskačejo vsi notri. Ko jih je že dokaj v vreči, vpraša kovač: je li še kateri na drevesu? Z milim glasom se oglasi hromi hudič, pa tudi njemu zadoni neusmiljeno „Ajdi notri“ po ušesih, in tudi on mora v vrečo. Korant zaveže vrečo, jo nese na naklo, vzame kladvo v roko in tako nabija hudiče, da mislijo, da je njih god. Ko jih spusti, tako na vse kraje puhnejo, da jih ni bilo nikoli več viditi.

V miru zdaj živi verli Korant, pa pristudi se mu sča- soma svet; napravi se tedej na pot v večnost. Gré in pride pred pekel. Ko ga hudiči ugledajo, tako duri tišé, da jim kremplji skozi pribodejo. Korant pa vzame kamen, in jim jih zakriví. — Ko vidi, da ga v pekel nočejo, gré v nebesa. Poterka na duri in sv. Peter pogleda skozi linico, kdo da

je. Ko Korantov znani obraz ugleda, linico zapre rekoč: „Nisi hotel nebes si izvoliti, pa zvonaj bodi.“

Koranta te neprijazne besede nikakor ne oplašijo, ampak prosi, vsaj toliko duri odpreti, da bi mogel skozi špranjo polukati, kakošno je v nebesih. Ko sv. Peter odpre, vidi Korant skozi špranjo v nebesih suknjo, ktero je nekđaj re- vežu podaril. Hitro skozi vrata smukne in se na suknjo vsede. Sv. Peter ga hoče spoditi, pa Korant reče: „Saj na svojem sedim, kdo mi more kaj?“ Ko Bog to vidi in sliši, reče nebeškemu vratarju: „Tak ga pa pusti.“ Tako je Korant po pravlici ti v nebesa prišel.

Cerkvenikov Janez.

## Novičar iz avstrijskih krajev.

**Iz Celovca 26. julija.** † Včeraj smo pokopali našega prečastitljivega knezo-škofa prosto, kakor so želeli rajni gospod škof pokopan biti. Celo mesto in velika množica ljudstva iz bližnjih in daljnih krajev je spremila svojega višjega pastirja na pokopališče. Trugo, ki je bila z zna- menji knezo-škofijskimi okinčana, je neslo osmero fajmoštrov. Za njo so šli vsi uredniki slavnega dežel. poglavarstva in družih oblastnij, e. k. oficirji in mestjani. Svoje veliko pre- moženje so zapustili gospod knezoškof celovškim siromakom in škofijski cerkvi po enacih delih. Le nekoliko družih spo- ročil so volili še drugim. Tako so si postavili visoki gospod neizbrisljiv spomin v hvaležnih srcih svojih ovčic. Naj po- čivajo v miru!

**Iz Doba.** Naj povém, da se tudi tù pri nas že nekoliko pečamo z rejo svilnih gosenc. Za povzdigo kmetijstva zlasti pa za sadjorejo vès uneti gosp. Pelikan si je omislil že lani nekaj semena svilnih metuljev, in vse gosence, kar se jih je izvalilo, so zdrave ostale, ter na- predle prav lepih mešičkov, ki so mu dali še čez pol funta spredene svile. To je gospoda še bolj unelo do reje svilo- prejk, torej prihrani za letošnjo leto še več semena in dobil je letos blizo 20 funtov lepih po četiri in po pet ljubov debelih mešičkov; pa bi jih bil še več redil, ako bi bil imel zadosti murbnega listja. Naj bi kmetijske pod- družnice na Kranjskem priporočevale rejo sviloprejk; kantonski predstojniki pa naj bi pazili na to, da bi se poleg cest, potov in drugod posadila med druge sadne drevesa tudi kaka murba; sčasoma bo morebiti tudi Kranjca veselilo se pečati s kratkočasno in koristno rejo sviloprejk! Tudi dobrote se morajo včasih ljudém posiliti!\*)

Borovčan.

**Iz Šiške nad Ljubljano.** Vsak človek je rad vesel in prav je, če to veselje razodeva, kakor mu je drago, da poje in žvižga, ali če ga veseli, naj tudi vpije in po glavi hodi, — al vse to glasno razveseljevanje ne smé prestopiti v razvujzdanost in ne smé motiti mirú družih ljudi in pokojnih sosedov. Pri nas je raz- vujzdanost ta, zlasti zvečer in ponoči ob sabotah in nedeljah, še taka, da moraš včasih misliti, da si med zgolj divjaki: tako se deró celo noč, razsajajo, vriskajo in včasih tudi pretepajo tukaj ponočnjaki, da gotovo ni vasi v celi deželi take nepokojne kakor je Šiška. Pa reci tem burovžem kaj in posvari jih: zabavljíc boš dobil ali pa še kaj družega za odgovor. Spomnim se, da tudi pred nekimi leti

\*) Pač resnična beseda ta! Razveselilo nas je pa to naznanilo tudi za tega voljo, ker nam kaže novega, zeló pridnega počet- nika koristne sviloreje. Tukajšni tergovec, gospod Terpin, kateri, kakor je v „Novicah“ naznanil, nakupuje žive kokone ali svilne mešičke po 1 fl. 20 kr. funt, nam je te dni pravil, da so mu ljudje letos že precej kokonov nanесли in mu bi jih bili gotovo še več, če bi ne bili nekteri Lahí sami po deželi hodili in kokone nakupovali. Le-ti so sém ter tje res dražje mešičke zaarovali, ker so jih skupovali za seme. Al ni vselej varno takih skupovavcov čakati; če namreč ne pridejo in se metulji začnó izlegovati, oskrunijo kokone tako, da zgubé po- tem vso vrednost.

Vred.

\*) Neka druga pravlica pravi, da je Korant smert tako dolgo na klopi imel, da je lakote sama sebe objedla in taka postala kakoršno zdaj na podobah vidimo.

Pis.

je razujzdanost tukaj tako visoko stopnjo dospela, da se je bal človek zvečer skozi Šiško iti, dokler razujzdanec nista dva gospoda oficirja dostojno splečala in dokler ni slavna kantonska gospóška z ojstrimi kaznimi tem razujzdancom na noge stopila in nepokojneže kakor ovce ukrotila. Sedaj spet nimajo nobenega strahu več, in živa potreba bi bila, da bi se sl. gosposka, ki ima čuti nad redom in mirom, ozerla na Šiško, zlasti zgornjo Šiško in konec storila presilnemu nepokoju ponoči pred nedeljo in v nedeljo. Prepričala se bo, da sem resnico govoril.

Stermoljan.

**Iz Ljubljane.** Od tistega imenitnega kamna, o katerem „Novice“ niso nikoli praznih kvant pobirale, ampak si prizadevale vedno le to povedati, kar se je res zgodilo in kar se je bralo v avtentičnih pismih, imamo danes na dalje povedati, da kamen ta, ki so ga mnogi zvedenci tudi na Dunaji za demant spoznali (in na ta izrek so se opirale tiste vesele novice, s katerimi so unidan pariški kemikar gosp. Boillot, gosp. Leduc in Bedin iz Dunaja prišli v Ljubljano), neka komisija na Dunaji pretekli teden ni za demant spoznala, ampak za tisti dragi kamen, ki se topas imenuje. Ker pa gosp. Boillot nikakor ne dá veljati, da bi ta komisija, ktera kamna ni kemijsko preiskavala, bila pravo zadela, se je v petek gospod Boillot z gospod Bedinom v Pariz podal, da bo učeno družbo „Atheneum“, ki je v svoji razsodbi temu kamnu vse lastnosti demanta priznala, sedaj v dognanje te pravde povabil. Dokler ne bo končana preiskava kamna, nima gospod Ambrož nič na Dunaji opraviti, zato se je v petek v Ljubljano vernil. Kamen je na Dunaji varno shranjen. Če tudi ni demant, kakor ga je pariška komisija kerstila, in je le topas, kakor ga je dunajska komisija imenovala, je vendar drag kamen, in sicer četerti v versti dragotínov; prvi je demant, drugi rubin, tretji safir, četerti pa topas. Razloček med vrednostjo tega in unega, se vé pa, da je velik. Tako stojé sedaj te reči.

## Novičar iz raznih krajev.

**Iz Dunaja.** Od 1. novembra t. l. bo poštnina od pisem zmanjšana, ker bodo marke, ktere so bile dozdaj po 3, 6 in 9 kr., potem le po 5, 10 in 15 novih krajcarjev. Tudi poštné marke za časnike bodo ceneje; sedaj namreč jih veljá 100 en goldinar; po vseh Svetih jih bo 100 veljalo en goldinar novega dnarja.

— Slišati je, da ima vlada namen, ceno za odkupovanje tabaka znižati, ker se na Ogerskem že več tabaka prideluje, kakor ga potrebuje vodstvo za samoprodajo tabaka.

— Tukajšni časnik „Austria“ daje vsak mesec preglede cene mesa, derv in dnine po različnih deželah našega cesarstva. Po tem razgledu je mesca rožnika (junija) bilo meso v Sučavi v Bukovini najceneje, funt po 4 krajcarje in pol, v Terstu najdražje po 18. kraj.; telečje meso je veljalo v Sučavi 6 kr.; v dunajskem Novem mestu je najdražje bilo po 24 kr., svinjina je veljala v Sučavi 7 kr.; na Dunaji do 30 krajc. — Dnina za delavce je bila v Przemislu in Piseku na Českem najceneja po 15 do 20 kr., v Terstu najvišja po 1 fl. 20 kr. „Avstria“ pravi, da cena mesa je z ozirom na mesce sopet povsod za pol do krajcarja poskočila.

— Govorjenje je bilo že večkrat, da ima vlada namen, železnico med Dunajem in Terstom prodati, pa poterdila se ne bo ta govorica. Res je sicer, da je francozko železniško društvo se zastran tega pogajevalo, pa ponujalo je samo 75 milijonov za železnico, v kar se pa vlada ni vdala, ker je železnica njo več kot 100 milijonov stala.

— Povedali smo o svojem času, da je pretečeno leto bila v Gradcu umorjena žl. gospa Jakominova in njena služabnica. 27. julija je prišel kruti hudobnež na Dunaji

gosposki v oblast in je nek streže, Janez Reš z imenom. Obstal je svojo hudobijo.

**Iz Marskega.** Kmetijskemu časniku „Allg. Land- u. Forstw. Ztg.“ se iz Prosnic piše, da ondi cent letošnjega sená 2 fl. 36 kr. velja. Suša je ondi zaterla mervo, zato je taka dragina.

— V Piseku je nastavlil nek oče strupa podganam. Njegova 6 let stara hčerka pride, ko je on odšel, do strupa, misli, da je kaka sladkarija, in jé, pa ne samo ona, tudi drugim otrokam je dala. Vsi so zboleli potem in dva otroka sta kmalo umerla, ostali pa so še bolni in bodo še dolgo bolehal. Starši, pazite!

**Iz Ogerskega.** Silno škodo so naredile kobilice na sirkovih njivah pri Hansagu, ker so s svojimi ojstrimi jeziki in s svojo požrešnostjo vés pridelk pokončale.

**Iz Erdeljskega.** V Aranyoš-Seku se je primerilo, da je nekega gospoda Onič-a, c. kr. urednika, majhen psiček naglo v perst ugriznil. Kmaló potem se je vidilo, da je psiček stekel, in tri dni potem je tudi njegovega gospodarja ta strašna bolezn napadla, za katero je v kratkem času umerl.

**Iz Srbije.** Iz vsega, kar zvemo iz naših bližnjih krajev, se ne dá nič družega posneti, kakor da so Turki zdivjali. Tako zvemo iz Žabaca žalostno novico, da je pridivjal te dni nek básen Turk o polnoči v neko gostivnico z orožjem v roki, s peklenkim namenom, ondi keršanski kurban, to je, žertovanje obhajati. Ker je Serbe psoval, ga je opominjal gostivničar k pokoju. Zlobnik pa mu odgovori s tem, da ga z mečem po gerlu useka, da je mertev padel na tla. Potem je še več družih ranil in še le v selu Paleš so ga ujeli. — Še drugo je naredil 18. junija nek Turk, Glavinić z imenom, kateri je bandero pruskege konzulata zaničeval. Ujeli so ga, in turški poveljnik je obljubil pruskemu namestovavcu konzula, da bo dal hudobneža po zasluženju kaznovati.

**Iz Černe gore.** 24. julija se je med 300 Turkov in Černogorci boj unel, kterege še drugi dan ni bilo konec; Turki so napadli selo Piperi in šli 26. čez mejo okrajine tega sela. Arbanci vlečejo s Turki. Nek belgijsk časnik piše o tem prigodku: „Drugi pot so prelomili Turki pomirjenje; čas je, da jim Evropa pokaže, da nihče ne sme brez kazni po svoji glavi delati. Ojster izgled se jim mora dati, da se k svoji dolžnosti vernejo.“ Iz tega se vidi, da so Turki čez Černogorce planili in bati se je bilo, da se bo francozka vlada zavoljo tega oestro oglasila. Pa „Constitutionel“ piše prav rahlo, da vse to ni bilo nič družega, kakor zgolj pretep med vojaki.

**Iz Nemškega.** Njegova c. k. visokost nadvojvoda Joan so prispeli 21. jul. v mesto Rastat, kjer so ogleдали terdnjavo in vojake, in potovali so popoldne dalje v Badensko. 22. so prišli v mesto Freiburg, od kodar so po kosilu se po železnici odpeljali v Švajco.

**Iz Angleškega.** Angležki časniki pišejo od dné do dné bridkeje, da gré kraljica v Cherbouurg francozkega cesarja obiskat, in če se smé iz časnikov mnenje naroda posneti, se dá reči, da je ljudstvo povsod zoper to potovanje. Časnik „Economist“ piše celó, da zná ministerstvo za to v zadrego priti, da preveč dobrega stori in sosedu srečo voši, ker svoje obmorje tako strašno uterjuje.

— S časom se bodo vendar judje v državni zbor vrinili. Baron Rothschild je že izvoljen in priseže po starem zakonu.

**Iz Francozkega.** V mestu Št. Etienne so izsledili fabrike za take bombe, s kakoršnimi je hotel Orsini Napoleona umoriti. 27. deležnikov so zaperli, kateri so zgolj Francozi.

— Iz Pariza pripovedujejo časniki, da je pruski poslanec, grof Hatzfeld, ki je v zadevah Moldove in Valahije dolgo molčal, zdaj na enkrat s francozko in rusko stranko potegn, namreč za zedinjenje imenovanih dežel.